

CEZARINA ADAMESCU

TANDREȚE DE CACTUS

- levitații de spirit -

SEMĂNĂTORUL
Editura online – iulie 2011

Motto:

**„Lumea trebuie îmbolnăvită cu neliniști
creatoare, nu însănătoșită cu realități iluzorii”.**

-Constantin Noica-

SECVENȚE NIPONE

Farmec nipon –
în formă de fluture
mers de geișă.

Saboți de lemn
ikebana și ceai
evantai cu dragoni.

Erotism, inocență,
ucenice gheșe –
ceai dansant.

Lanț de silabe
încolodate perfect
poem – haiku.

Tai Chi
sub un copac desfrunzit
la răscruce.

Haiku –
ritual pentru alchimiști
ai cuvântului.

Origami -
din scoici și hîrtie
lecții de lăntișoare.

Etern feminin –
grație și exotism
gheișe în mers.

Bătaie cu fluturi
pe chimonou
adieri de mătase.

Abțibilduri
acadele poetice
stampe nipone.

Maiko –
ceremonii ancestrale
invitații la ceai.

Din Niponia
spre oriunde
spiritul s-a înflăcărat.

Palmele
îți miros a poem
sorbit pe nerăsuflăte.

Corzi în surdină
soprane-n saboți
gând contorsionat.

Gravuri japoneze –
Pelerinaj la Muntele
Fudji.

Boabe de mărgear
azvârlite pe țarm.
Meduze fosforescente.

Rochii de voal
sprijină valurile.
Paradă a modei.

Calamari, caracatițe.
Fructe de mare
Sos mexican.

Toate ținute-n frâu.
Doar inima
nu se lasă păzită.

A murit stingher.
La autopsie:
piatră la inimă.

Cântecul
se măsoară cu inima.
După câte tresăriri.

Un veșmânt
croit după inimă
te face mai frumos.

Sufletul cuibărit
în sălașul de inimă
tace chitic.

Violarea de inimă
ucide și trupul
și sufletul.

Intemperii stelare.
Capăt de drum -
fântână secată.

Seară.
Prigoriile se scaldă
în cenușa întoarcerii.

Kukai.
Câte un cuvânt năucit
se lovește de gratii.

Intensitate de rug.
Iar între versuri
pauză scurtă.

Aer însuflețit.
Un copil zvârle o minge
în acașul vecinilor.

Îngeri plângând
pentru cel care iese
trântind ușa verandei.

Licăr de stele
în iarba înaltă.
Ploaie de licurici.

Tresăririle apei.
Iar vin îngerii
la fântână.

Imagini iconice -
bărbi lungi
privirile ascuțite.

Un spirit
oferă distincții
marilor absenți la festin.

Numele ilustrațiilor
încrustat
pe scoarța istoriei.

Șters cu desăvârșire
numele tău mi-a rămas
în celule.

II.

LEAGĂNUL AMINTIRII

- COPILĂRIE DUNĂREANĂ -

Copilărie –
rai pierdut
cu râpele tivite-n ceruri.

Un Rai feeric luminat
de lămpi cu gaz
și de icoane.

Eu Țes din razele subțiri
frânturi de vis
și amintiri.

Zmeu la orizont.
Cal de lemn cu roțile -
copilărie.

Ani de poveste
sărăcie lucie –
eu – un stat de om.

Sălcii la Bondrea
scoici sfărâmate.
Un înecat la mal.

Club de canoe
campioni absoluți
toți frații Muscă.

Vasul Aloma
pe-o coastă la mal –
în cală - sălcii pletoase.

Obleți la ciorpac
somotei.
Din întâmplare – o mârliță

Borș de lin
carcudă.
la undiță – șalăi și o mârliță.

În găuri la mal
înspre Siret -
raci prăzului.

Fantast univers –
cioburi de sticlă
păpușile Matriușka.

Columbărie la greci.
Gustul dublei negre
cu pepene roșu.

Mânjiți cu miez roșu pe față
iar pe țurloaie
zeamă dulce.

Sâmburi negri și galbeni.
Muște duium.
Câinii latră în dodii.

Pe movila
de hoaspă vânătă
musculițe bețive.

În maidan
un cal prăbușit în zăpadă.
Ninge pe valuri.

Matroana.
Canafi pe-o păpușă de cârpă.
Arlechin caraghios.

Bijuterii delicate
la reverul
copilăriei.

Dinți strepeziți
genunchi juliți.
Copilărie fără pistrui?

Copilăria –
într-un ochi de fântână
mă oglindește.

Copilăria -
Hologramă.
Privesc în ea ca într-o rană.

Nasturi la oacă,
omul negru, arșice,
bara în foc.

Coarda și roata
cu creta – șotron pe asfalt.
Adugul înalt.

Porumbei voiajori
un gramofon
jucărie stricată.

Balauri și zmei
poale - drept leagăn.
Micul Prinț, Găvănuță.

Mașina cu gaz.
Moș Ene absent
fără poveste.

Covrigi, cicoare,
marmeladă
margarină pe pâine.

Moș Nichifor Coțcariul
într-o sanie
înzăpezită.

Bădița Ion
dascălul de povești
la Casa lui Pogor.

Un puchi în fereastră
licurici
pentru drumeți obosiți.

Pat cu tăblie –
Înger îngerășul meu,
saltea de paie.

Eclipsă de soare
o cometă visată –
semne pe cer.

Mâna măicuței
șterge durerea
cu un descântec.

Spaimă de umbră.
Orătănii diverse,
căței pripășiți.

Descântec de gălci –
într-o cană ciobită
cositor topit.

Telefon fără fir
fazanul
omul negru pe prispă.

Pâine rotundă
ciupită-mprejur.
hainele pe cartelă.

Minciunile –
complexe de copil
sacoșe cu licurici.

Din pinteni – scânteii.
Potcoavele-azvârlite
de-a dreptul în cer.

În țărână
o roată veche
învârtindu-se singură.

Potcoave peste umăr
murgi năzdrăvani mâncând jar
Făt-Frumos din Tei.

Îngrămădite
la subțiori de copaci
cuiburi de stele.

Arșice puse pieziș
Din șapte în șapte
Ani de școală.

Dinți smulși cu ața
focul aprins cu petrol
genunchii juliți.

Nostalgie –
gorgoaze. Dinți strepeziți
salcâm parfumat.

Tulburi torente
după ploaie pe stradă
bărci de hârtie.

Cai înaripați –
Statu-Palmă-Barbă-Cot
și eu – o zână.

Rogojină de papuri.
Lampa lui Aladin
covor fermecat.

Hopa Mitică,
carte de basme
un măgăruș strâmbător.

Țurca și bâza
Ocean cu cioburi color.
Jocuri uitate.

Pești în căruțe,
struguri negri – movile –
mure brumate.

Vorbe-n surdină –
nisipul memoriei.
Întoarce-te gând.

Frica de imaginea
înecaților
pescăruși în siaj.

Glas de cenușă
copilărie în vers
stele-n amintiri.

Căprița și
cătină roșie.
Zgaibe pe tălpile goale.

Refugiu
în agudul bătrân.
În zare – parașute color.

Spada, punga și inelul.
Povestea de
Noapte bună, copii.

Până să gătească
Doamna Uriaș
simte miros de om.

La creștetul pruncului
ursitoarele
strecoară lacrimi fictive.

III.

UMBRA STRĂMOȘILOR UITAȚI

- secvență rusească -

Serenadă gruzină
filmată și televizată
color.

Ape înecate.
O vițică bălțată
rumegă crini.

Noți de Gustar.
Femeia-și dezbracă domol
iubitul beat.

Pe un pod șubrezit
o femeie goală
ia drumul lunii.

Cai spălați în râu.

Femeia goală
face vrăji de iubire.

Doi cai priponiți.
Se zbate sălbatic în vânt
girueta.

Vijelie.
Laptele din hârdău
răsturnat cu copita.

Pe culme
un copac fără frunze
se preface în rug.

La nuntă
se rostesc incantații de vrajă.
Mutul strigă.

Mujic
dansând în brațe
cu două butelcuțe de vin.

Pe dealul gunoaielor
fum siniliu.
Ivan coboară împleticit.

Fiica pădurii
oacheșă Maricika
goală – pe pajiște.

Aprinse de dragoste
se-nvârt împletite
rădăcini roșii.

Trupuri încinse.
Un cântăreț la cimpoi.
Mortul se zgâlțîie.

Orgie nocturnă.
Se-nvârt în carusel
pământul și cerul.

Umbrele strămoșilor uitați
au reînviat.
Koneț filma.

Pe pajiști
ciobanii se roagă.
Două mâini dezghioacă porumb.

Mămăligă crăpată.

Un fluier se tânguie.
Doi tineri în fân.

Datini.
Trei buciume lungi.
Un urs răstignit pe-o patașcă.

Maldăr de vreascuri.
Lumina cade oblic
peste coama de deal.

Bocitoare.
Frumoasa pădurii
s-a-necat în cascadă.

Căutare.
Plute zbuciumate.
Fata-i culcată pe mal.

Palagna
face vrăji de legat
de înduplecat.

Cruce strâmbă pe casă.
Ivan cântă la drâmbă
și plânge.

Un brad stingher

înfruntă zăpada.
Rotire de ciori în văzduh.

Ivan potcovește.
Caietele pe buze.
Se naște-o idilă.

Moarte – viață – uitare.
Ivan se însoară.
Mireasă-i Palagna.

Lângă stiva de lemne
sătenii cântă-n cor
Alleluia!

Mirii-s legați la ochi
cu eșarfe albe.
Așa se despoaie.

Cosorul și coasa.
În vârful carului
Palagna regină pe fân.

Pascal Bruckner
descoperă uimit
Paradoxul iubirii.

Ivan sărută apa.
Măști și drâmbe.
Lângă cruce – o ciută.

Sătenii joacă ursul.
Doi tineri
se iubesc în zăpadă.

Vraciul împarte
tainul la vite.
Duhuri, fermecături.

Pălincă-n pahare.
Cruci repezite.
Îngeri cu steaua.

ACADELE POETICE

Clinchet de șarpe
sub geana
pământului. Ziua crucii.

Impostură –
campanii false
pentru produse fictive.

Licorn -
muiat în amurg
cornul de aur gata de luptă.

Ciutura ideii
țâsnind fără veste
din brațele noimei.

Ape în clocot.
Vâlvora clipei
mă fură ca anaforul.

Viziune –
o felină
arcuind spinarea Selenei.

Pâinea lacrimilor
nu costă nimic
și-i pe săturate.

Cuvântul –
azimă sfântă
să-l îmblânzești pe aproapele.

Ceru-și coboară
azurul tiptil
peste erori și tăceri.

Preludiu –
un tril de prigor
a-mblânzit întreagă pădurea.

Lecția lebedei –
hotărâtor e numai
cântecul ultim.

Lacrimi înnădite
în barbă.
La orizont – un curcubeu.

Ape –oameni bătrâni.
Un gând
ca o sonerie stridentă.

Vise muiate-n cafea.
Infern, scrumieră,
peruși vorbitori.

În pavilionul cel drept
Ecol-mi declară
iubire....

Gând micșorat.
Cuiul amintirii
are țeasta crăpată.

Aștept în genunchi
ritualul apăsării
trăgaciului.

Omul care împușcă
statui

și-a prins doliu la mânecă.

Candele vii –
licurici.
Căuș de stele risipite-n iarbă.

Rafinărie de gânduri.
Imagini sculptate
pe iarbă.

Într-un poem
scris pe nisip
îmi ridic castelul de rouă.

Cumpăr timpul peșin –
merinde și apă
pentru duminici.

O tufă de tuie.
Deasupra ei –
cerceluși de cireșe.

Dealuri line.
Un stâlp de beton
întinează verdele.

Șomoiog de vată de zahăr
muntele –

cu creștetu-n nori.

Festival –
suspînând, ediliî înalță
monumentul cepei.

Pe Copou – Hora Unirii.
Un copil
sperie porumbeii.

Soarele-i oblic.
La Carul cu bere
înghețată pe băț.

Alge de fosfor
împânzesc nisipul.
Să vină Răsăritul.

Cuvinte suite pe munte
precum
Sisif, bolovanul.

Om și câine.
Două suflete

împărțind o singură soartă.

Neamuri de pești
se zbat
hăpăite de Gurile Dunării.

(Des)pățimire
strigătul în pustiu
al martirilor.

Clipa
îmi scapă printre degete.
Cândva mi-era lebădă.

Reflexe sinilii
plutind peste
pădurea de gânduri.

Spaimă atavică –
Poezia
să nu mai vrea să m-asculte.

Ratări succesive –
tânăr
locuind într-o locomotivă.

Un vers –
măsoară distanța
de la inimă până la suflet.

Mâini - prelungite -
călcâi scâpărând
fluturași în stomac.

Lumini și lasere
ploi de meteoriți -
Carmina Burana.

Țigănci cară-n hârdaie
iaurt negru
de uns încheieturi.

Pahare de plastic
pline ochi cu nămol
stau la rând la nudism.

Buric de rai -
papagali, flori de mină.
Pazvante – rege în parc.

Mă voi desface treptat
și-am să devin
miriapod verde?

Scaieți ciufuliți
au înflorit azi

lângă mugurul tandru.

Acum o să-mi zboare
sporii-n văzduh
și-o să rămân: măciulie!

Conopidă dulce
mă desfoi
pe o creangă golașă.

Așteptând sărutul
se preface în prinț
la nunta în codru.

Încă ne ține
pământul cel vechi
povârnit peste ceruri.

Cum puteți umbla
cu fruntea-n pământ?
Cerul e-atât de aproape!

Timiditate:
un gălbenuș
ivit pe-un platou foarte verde.

O groapă de cer fără fund.
Ce hău s-a iscat
între frunze!

În imensitatea de-azur
cuțitele verzi
străpung cerul

Umăr la umăr
gemeni struți verzi
în repaos.

Ivire -
șofran cu mustăți
adulmec aerul dimineții.

Miozothis:
eflorescență-n april
adiind de miresme.

Steluțe albastre
mijind printre frunze
cu sevă dulceagă.

Bulbi cu ochi -
eu mi-i desfoi
doi câte doi... înspre voi.

Mă strecor și zbor
jur-împrejur
spre azur

Fără glas am rămas.
Aproape că doare
atâta splendoare...

Mătasea cea mov în alcov,
Pe frunze murite
putrezite...

Sinilie
prăbușită în gol
Lumina adie...

Franjuri promise
în bumbi de lumină
sub raze deschise.

Soare plângând -
galbenul scurs
pe singurul gând.

Galbenu-i ud;
soare cu teci...

Râul îmi spune: Vino și treci...

Dulce subretă: o margaretă!
Firele-i smulg:
dragostea-i fulg!

Frigul ultim
întârziindu-mi ființa
sunt precum apa...

*

-Stea vorbitoare-
risipindu-mă noaptea
fără odihnă.

*

Inventez un surâs
în stare a desfereca
ieșirile...

*

Surâs -
apă a-nceputului
iscălindu-ne frunțile...

*

Aer sfânt
puținul îndeajuns
ne frânge în două...

*

Mă clatin, alunec pe râs,
învîng,
sunt învinsă continuu...

*

Împleticitul de pași
în ritmul neliniștii
– speranța...

*

Hohotul singurătății
gustul
pierderii sinelui...

*

Zorii de seară
moțâind în spațiul acestei trăiri
vise...

*

Împrejurului meu
niagară
punctul sublim al ivirii.

*

Ocean răsturnat:
vechile temeri
date-n vileag de ecou.

*

Sunt aici –
năpădit de nisip
ca un cuibar de clepsidră...

*

-Cântecul trist-
neostoit și străin
rug de liniște...

*

Mă-mpiedic de vid
izgonit
din deșertul de îngerii...

*

Pe coama
unei oglinzi destrămate
înseamnă de neliniște...

*

Nimic în zadar:
în această noapte
devenită postumă.

*

Mă risipesc
din rărunchii unui cuvânt
murmur de dragoste...

*

Răsfoi anotimpuri
în aerul crud
pe un nisip mișcător...

*

La rugul mocnind al neliniștii
înrobindu-mă,
Timpul...

*

Potcoava arunc
alerg după umbră

toată o fugă...

Ceas de nisip,
viața mea –
șirag de aduceri aminte.

*

Arșița harului
ciulinul din tâmple
rug de liniște...

*

Infinitivul făpturii
necunoscând
vicleșugul...

*

Tulburător requiem:
Missa Solemnis
simțiri, deopotrivă...

*

Într-o beție de rouă
verdele nimănu
în memoria mâinilor...

*

Agoniseală de aripi
în cimitir -
oase de vulturi...

*

Amurg -
vegbind lunecarea de stea
în căușul clepsidrei....

*

Masacru de idoli:
înaltul de vis
printre zgomote vraște...

*

Un aer sărac
o prăbușire de păsări
împotriva memoriei...

*

Renaștere:
-spațiul de meditare-
străpuns de un deget...

La porțile sinelui
umbra ta
fără nici o aureolă...

*

Ca pentru gloanțe
descoperindu-mi grumazul:
singurătate.

*

Flămândă-n cunoaștere
încep de la degete
poemă de dragoste...

*

Somn înfrunzit
cutreieră-n tropot
infinitul din alba clepsidră...

Întâmplările trupului
prăpăstii și culmi
trepte – de diotimă.

*

Câți anonimi
din sanctuarul de sine
dăruindu-ți surâsuri...

*

Ruină și vaier,
în palid, obrazul,
de lună prea crudă...

*

Realul meu oniric
așteaptă
un verde pe măsură...

*

O apă vremelnică
în care un orb
își limpezește orbitele...

Oasele ceții
spânzurându-și uluca
streașină fără de cuib...

*

Graiul intim
împromptu
la o primăvară potrivnică...

*

Elen retezat,
insinuându-se-n iriși
imperceptibil, angoasa...

*

În săbii de frig
îmi spânzură trilul
vindecătorul...

*

Cu nări fremătânde
împrejurului meu
căutându-te....

*

Figuranți efemeri
ghemuiți în matrici
genuine.

*

Și umbrele nudității
cu ochiul pieziș
măsurându-ne.

*

Ierbarul genezei:
zonă abstractă
rememorând neantul...

*

Caut smerit descântece
pentru muzeul
colibelor de nisip...

*

Vinovată uitare:
îți anticipezi cu migală
lovitura de grație...

*

O singură ardere
filigranată difuz
din logodna cenușii.

*

Rostogolul nisipului,
-clinchet duios-
proiecția propriei săbii.

Surâsul imortelei
flutură agresiv
pe fruntea maculată.

*

Vânt nostalgic
evadând subit
din spațiul giruetei...

*

Să-ți drămuiești risipa
trandafirat de-un timp
pierdut în spini!

*

Vignete arare
în lentila binoclului.
Ploi algoritmice.

*

La margine de panoptic
parabola autosugestiei
-momeală invalidă-

*

Periplu lapidar
poluând peisajul
cu un tril sughițat!

Blidarul, icoanele,
toate la loc.
Numai stăpâna nu-i.

Cuvintele –
pe val cățarate
fără colac de salvare.

Punct mișcător
la capătul coridorului -
moarte-n orange.

Lacra luminii
vărsată pe jos –
licuricii se-nfruptă.

Cocor reîntors.
Luna îmi picură
târziul în vene.

Privesc răsăritul
cu ochii larg închiși
spre miazănoapte.

Haiku –

ritual pentru alchimiști
ai cuvântului.

În vârful de par
o cioară grivă
cu o floare albă în cioc.

Noapte de noapte
la lumină de candelă
de taină cu duhul.

Rugăciunea –
izvorul vindecării
de răul de-a trăi.

Fără să mă tem de înec
mă scufund
în marea credinței.

O cruce smerită
începătură
a oricărui lucru.

Virtuoz
în scrierea pe nisip –
prinț în regatul virtuții.

Deșertăciune -
evitarea căderii
încremenirea în salt.

Iubirea nu-i rotund.
E semicerc,
e arcă sfărâmată.

Viitor tăcut,
viitor vorbitor?
Dar va mai fi viitor?

Ploaie de isop
mă indundă -
vinovată de haruri?

Muzeu –
cimitir tăărăsc,
înțelept călare pe câine...

Cu stele-n ghirlandă
pe umeri mă-ntorc -
căutându-te, mamă!

Clipă de temei
înlocuind
vanitățile lumii!

Dulcele somn
tufă de păducel, agrișe –
lună spartă.

Vâlvoră
în Valea Îngerilor –
s-au adus aripi de schimb.

Spiritele sărută icoana –
butașii
Rugului Aprins.

Picături de colir
ochiului deschis
în pagina verde.

Cumpăr peșin
pastile de aer vetust
pentru întoarcere.

Virtutea iubirii –
plămadă divină
crescută în mine.

Descoperire –
Doamne, nu sunt eu
buricul pământului.

Bucuria perfectă –
a te simți bogat
în smerenie.

Culmea surprizei –
Valsul miresii
desfășurat pe tavan.

Un braț de spice în pârg
străpung luna
cu vârfurile.

Semisfere –
patimi imperfecte
căutându-se veșnic.

Edificiu afectiv –
dramatică tensiune
între profan și sacru.

Vârfuri de calcar
Măgura Țebeii
peșteră în Apuseni.

Structuri verticale –
textură de lemn
în simbioză cu piatra.

Tufănele
creasta cocoșului
ape curgând interior.

Pe drumuri cerești
în căutarea
Păsării Poemului.

Stăncuța
pe o piatră mușcată de râu
dă la muscă.

Omul se preface în umbră
privind
în lumina de sine.

Mai adânc decât legea
felul cum
locuim în cuvinte.

Strat după strat
așezate cuvintele
în edificiu.

Bărbat
vălurind aerul
cu un cuvânt ca un cutremur.

Cuvântul reflex
fluierat de la sine
tors de iluzii.

Păltiniș –
școală verbală
unde spiritul levitează.

Soarele răsturnat
după orizont.
Om în lanul cu maci.

Realitatea
pune ghilimele albe
memoriei.

Prea obosită
în dimineața de mai
fără iubire.

Pirogă la mal.
Dune de omăt.
Nu-ți mai pot fi aripă.

Scala –
pe turlile Domului
porumbei cu sunete-n cioc.

Cremenea de văzduh
spartă cu ciocul
de lumina lunii.

Sarabandă, gigă,

badinerie –
strune de serafim.

Decenii de când
tata mușcă țărâna
cu dinții de viplă.

Trândavă, luna.
O, dacă ai putea fi
o clipă – altul!

Singuri ne punem stavili.
Nimeni
nu împiedică pe nimeni.

Încălecat pe lumină –
un flutur
sărută cicoarea.

A nins dezinvolt.
În unele suflete
câtă zăpadă!

Gânduri de trecere
aripi –
cusute cu sârmă subțire.

Artă poetică –
ecou de neliniște.
Inefabil.

Poemul –
exotică pasăre
Cu o sută de aripi.

Bourvil, Natalie –
Un cartof, doi cartofi
dramă conjugală.

Pasărea-Poem
ciugulind viermișorii
lângă ogradă.

Aer în fresce
sclipiri albe-n zăpadă
steluțe pe geam.

Clipe dând buzna
în odaia din față -
miros de izmă.

Cuvinte-n halo
sfârtecări –
certitudinea îndoielii.

Singură de tine -
pasăre scormonind
printre ruine.

Isuse,
dă-mi lacrima Ta
să mă sprijin și eu de ceva!

Cioplind în surcele
o rază din carnea
inimii mele...

Scriu pe zidul plângerii
surpat de lacrima
celor întorși...

O sferă de lemn
cu un mesaj din ether
aproape secret.

V.

MEMORIA OGLINZII

Cu stele-n priviri
cenușăreasă –
condurul nopții pierdut.

Bat clopote-n cer
invitând serafimii
la vecernie.

Alb strălucitor –
invazie de fluturi
în biserică.

Însuflețire –
pe coloane de aer
efemeride.

Vară fierbinte.
Ploaie intempestivă.
Corăbii pe cer.

Vise chilipir –
neastâmpăr de stele
scrijelă ziduri.

Las deoparte
poemul neterminat.
Mă duc la tata.

Vântul de sine
în căușul de suflet
cuvinte-n halo.

Vântul cu glas ascuțit
în genele norilor
tremură fiori.

Albul ninsorii –
o ciută oprindu-se
bea apa urmei.

Biserică –
punte solidă
între Dumnezeu și oameni.

O casă veche
încă în putere
stă căzută-n genunchi.

O lampă-n geamul spart
doi bătrâni
deportați la Fundata.

Sperietoarea –
stă de vorbă cu cioara –
afaceri cu grâu.

Aroma
unei îmbrățișări
poartă gustul eternității.

Lampă cu gaz
în Bărăgan – secetă –
focul ciulinilor.

Sat feciorelnic
temelie sigură
a veșniciei.

Spectrul luminii
duce dor de albastru.
azur jefuit.

Sculpturi pe aer –
o fetiță
desenează cu buzele.

Tors dezvelit –
arcușul valsează
pe acorduri sublime.

Pui de cioară
ieșit la plimbare
cu oul spart pe creștet.

În flanc după soare
soldați înșiruiți
de răsărită.

Romantici pe lac –
oază de răcoare
furtuni la asfințit.

Bărcuțe pe lac –
ciori prevestind furtuna
timp de uitare.

Cuvinte –
păsări infinite
din Coloana de la Hobița.

Masa tăcerii -
țărani predau
lecții de statornicie.

Spre celălalt
pașii merg singuri.
Destinul – înscris în palmă.

Dinspre cer – liniște.
Un nor sprijină pieziș
zbor de condor.

Pierdere și câștig.
În căușul luminii
gheme de umbră.

Degetele mele dansează.
Subit se decid
să-și ia zborul.

Mai iute decât cuvintele
se rostogolesc lucrurile.
Opriți vertijul.

Orologiul iese
din apă.
Muzică sublimată.

Ochiul – velociped
pedalând nebunește
printre rânduri.

Oră cu oră
am străbătut urcușul.
Mi-e dor de clipă.

În marea de Chi
îmbulzeală.
Nu mai e loc pentru nimeni.

Ierburi ude
cât cuprinzi cu privirea.
Liane de rouă.

Liniște!
Pe Muntele Vrăbiilor
concert de clopote.

Lihnit mă simt de gingășie
și jinduit
de-o mână caldă.

Te poate răcori
un deget doar,
într-un pahar cu apă?

Să vină – puhoi
năzuitele ploi
spălătoare de cuget!

Har înalt –
înfiorare de inimă,
ardere de tot.

Suflare
în foalele Timpului –
bătaia de inimă.

Bătăi de inimi
agresiuni zilnice
numite viață.

40 de gânduri
pustii
despre Țara Făgăduinței.

De colo-colo
mica mea zburătoare
viața – mă poartă.

Peste toate,
Poezia –
scorpia care mă îmblânzește.

Cum ai putut să umbli orb
prin trupul sângeri
al Luminii?...

Inima mea?
Vechi instrument de coarde
cu ancie dublă.

Cuvânt greu
pus în lacra sufletului
să se distileze.

Grea povară;
să te simți înstrăinat
până și de tine.

Aerul sfânt
puținul îndeajuns
ne frânge în două...

Sunt aici –
năpădit de nisip
ca un cuiabar de clepsidră...

Însemn anonim
pe coama unei oglinzi
de neliniște...

Un ceas de nisip,
viața mea –
șirag de aduceri aminte.

Cruci de lumină
pe frunți încătușate
patimi de ură.

Pecingini lățindu-se
nepermis
pe oglinda memoriei.

Colind
pe pajiștile subit înflorind
ale speranței.

Unul în Trei,
Ești cu noi ca-n oglindă
Lumină fiindă...

Să-mi fie bine,
să-ți fie bine,
cu lumina de sine.

Slăbesc și hățurile urii
în fața
cuminecăturii.

144 de trepte
până
la mine.

Câte trepte-n spirală
mai am de urcat
până la mine?

Treptele sinelui.
Greu de străbătut
distanța dintre ele.

Port vină
de parcă în zori m-aș trezi
într-o casă străină.

Urc fără ostoi
în cerul al nouălea
până la mine.

Sunt lihnită.
Ah, iar nu mi-am luat
vitaminele sufletești.

Emily Dickinson
și ierbarul său viu
de poezie.

Singurătate-n extaz
îndepărtată –
ca nemurirea.

Orgoliul meu –
dragonul străpuns
care nu vrea să piară.

Distanța dintre
sine și sine –
drumuri bătătorite.

Mănâncă pământul
de drag, de foame, de glie –
țăran hămesit.

Sunt supraviețuitor.
Ce-mi lipsește
este viitorul.

Ghem fermecat
de întoarcere
în Tărâmul Poeziei.

Precauții inutile.
Strat după strat
mai mult te iubesc.

Pe pânza vieții
se profilează
arborele meu cu frunte roz.

Om liber
într-o cușcă mai mare
numită viață.

În trecere,
siliți a ne obișnui
cu noi înșine.

Pământul de trup,
pământ de suflet,
aici, dincolo și deasupra.

Rugăciuni – respirați
punți de aur
către divinitate.

Văzduh duhovnicesc.
Ia-mă de subțiori.
Doamne, dă-mi aripi.

Vânt lin –
adierea mătășii
teofanie continuă.

Ipostază –
sculptat în lumină
Crist din marmură neagră.

Souvenir –
pe terasele fortăreței
grădini cu nemțoaice.

Flamuri de gând -
în cerul al nouălea
exil, penitență.

Caii fără șei
ai amurgului
urme pe neaua privirii.

Poemele mele –
pruncii nenăscuți
ai făgăduinței.

Răscruce de ani –
învăț să nu mai vreau nimic
de la nimeni.

Spirite apuse
vorbesc zilnic
pe unde hertziene.

Trandafiri sălbatici,
o garofiță-n pahar.
Soare cu dinți.

Metereze –
canal mlăștinos
pe Loira – castel cu donjon.

Ipostază –
sculptat în lumină
Crist din marmură neagră.

Iubiri în sertar –
aceeași malignă
singurătate.

Flori din grădina
nostrului rai
năpădită de pălămidă.

Ființă-n ființă
adâncul cel mai adânc -
inimă.

Sub crengile aceluiași măr
miresme
în cupe cu ambră.

În duh de iubire
împărăția
să locuiască în tine.

Tot mai grea
urcarea muntelui
pentru cununa de lauri.

Cât de scump
poate fi timpul
să-l cheltuiești pe nimicuri?

Porumbei voiajori
Un gramofon
Jucărie stricată.

Bătrân la tinerețe –
la bătrânețe – tânăr
duhovnic.

O cocuță de caș
jântiță
minunății ancestrale.

Nu e lucrul mic
în viață -
răul cel mai mic din lume.

Duhovnic și creștin
doar ei se-nțeleg
în limbaj îngeresc.

Răspuns cu nerăspuns
Cuvântul
pentru cine aude.

Energie magnetică
înfrâuire de cuget –
barba.

Roata se-nvârte
la fel
pentru toți oamenii.

Drum de valuri.
Mustește corabia –
adastă în radă.

Corăbii de alge.
ochii Isoldei
portul rămas pustiu.

Șir de clipe
venite de sus
să ne statornicească.

Castanii – pe caldarâm
salvați de la moarte
ghiulele maro.

Septembrie –
plesnesc arici cafenii
rugină pe caldarâm.

Amintirile
alergând fără șei -
cai albi în zăpadă.

Punct negru –
zăpada privirii
și scârțâitul de talpă.

Tărâm ireal
peste lac
țipăt de găște sălbatice.

Thailanda.
Prăjiturile sunt decorate
cu orhidee.

Chitară de foc -
acorduri sublime
natură-nflorită.

Visătoarea și visul
strâns îmbrățișați
sărutându-se.

Smog. Migrene
și trupul de animal hămesit
al ideii.

Gări pustii.
Trecere-n goană
în căutarea veșniciei.

Plâng apele-n hohot
cerul dă-n pârg.
Tristeți de noiembrie.

Cucii-s pe cale
de dispariție.
Se minte frumos.

Spațiu de jind.
Fiecare casă
are povestea ei.

Festin de cuvinte.
Flori de ceață.
Acadele poetice.

Tristeți de carnaval –
buimaci arlechini
columbine infirme.

Soartă –
pe o mare de-azur
O cruce albă de mesteacăn.

Prepeleac negru
străjer al pădurilor –
Pinul negru de cruce.

Vioscol de frunze
spori în văzduh -
nebuloasă onirică.

Ploaie intrată pe poartă
cu pelerinii
la mănăstire.

Piroște cu brânză
vărănițe
meniu de călugări la schit.

Rădăcini în pământul
înțoarcerii -
vatră strămoșească.

Păcatele lipsirii –
oricât ai fi de bun
nu ești destul.

Glasul pădurii
un glas mut
din adâncul sufletului.

Un dumnezeu creat
-omul smerit-
mișcă astrele.

Mare meșteșug
a te ridica la Dumnezeu
după har.

Fără oglindă
trebuie să te cunoști pe tine
cu orice chip.

Stare –
adumbrite de Duh
căprioarele Poesiei.

Poezia –
în veșmânt de ofir
sâmbur de gând înțelept.

Căpriorii boncăluie
a iubire
într-un crâng răzvrătit.

Învăț să-mi construiesc
gândurile
din care de-o vreme lipsești.

GALAȚI, 15-23 IULIE 2011

CUPRINS

SECVENȚE NIPONE.....	2
LEAGĂNUL AMINTIRII	8
UMBRA STRĂMOȘILOR UITAȚI	18
ACADELE POETICE	24
MEMORIA OGLINZII.....	57
CUPRINS.....	80